

GUDS MORS MENTOR

4.søndag i advent

20.desember 2020

En preken som ikke blir holdt i

Uranienborg kirke

Sjur Isaksen, sokneprest

Noen dager senere dro Maria av sted og skyndte seg opp i fjellbygdene, til den byen i Juda hvor Sakarja bodde. Der gikk hun inn til Elisabet og hilste på henne. Da Elisabet hørte Marias hilsen, sparket barnet i magen hennes. Hun ble fylt av Den hellige ånd og ropte høyt: «Velsignet er du blant kvinner, og velsignet er frukten i ditt morsliv. Men hvordan kan det skje at min Herres mor kommer til meg? For da lyden av din hilsen nådde øret mitt, sparket barnet i magen min av fryd. Og salig er hun som trodde, for det som Herren har sagt henne, skal gå i oppfyllelse.» (Luk 1,39-45)

Den siste adventssøndagen tilhører Maria. Ingen har noensinne hatt et større og mer spesielt oppdrag enn Maria. Kallet til å skulle føde verdens frelser og bli Guds mor, er det ingen andre som har fått eller vil komme til å få. Bare tenk på hva det måtte innebære av fysisk og mental forberedelse! I adventstiden betrakter vi Guds bevegelse fra himmel til jord, fra opphøyd guddommelighet til dyp menneskelighet. Maria nøyer seg ikke med å betrakte denne bevegelsen. Hun er denne bevegelsen, den går gjennom hennes egen kropp.

Vi kan bare ane det kaos av følelser denne bevegelsen innebar for Maria. Da er det ikke så rart at hun ønsker seg støtte og veiledning. Guds mor søker en mentor.

En god mentor bør være erfaren og tillitsvekkende, hun må kunne engasjere seg uten å overta ansvaret fra den hun er mentor for. Spørsmålene som stilles kan være: Hvordan kan jeg få hjelp til å forstå min rolle og løse min tildelte oppgave? Hvordan kan jeg best ivareta forholdet til min oppdragsgiver?

Hvor var en slik mentor å finne? Jeg tror Maria raskt skjønnte at den lokale synagogen ikke var stedet, der vil man neppe ta henvendelsen særlig alvorlig. Marias mor kunne kanskje vært nærliggende, men henne vet vi ingenting om. Valget ga seg selv, oppe i fjellene bodde Elisabet og Sakarja, og engelen hadde fortalt Maria at også disse slektningene ventet barn. Elisabeth var riktignok like uerfaren som henne selv når det gjaldt barnefødsler, men hun var klok og gudfryktig. I tillegg var hun eldre og hadde mer livserfaring. Maria hadde tillit til henne og derfor skyndte hun seg opp i fjellbygdene. Kanskje det kunne komme godt med at Sakarja var prest, det skadet ikke med litt innsikt i Skriftene. Akkurat det kom imidlertid neppe til nytte, for Sakarja sa ikke et eneste ord i løpet av de 3 månedene Maria var på besøk. Kvinnene fikk snakke i fred.

Elisabet ble en gave til Maria og Maria ble en gave til Elisabet. Slik kan et godt vennskap være, og slik kan også en god veilederrelasjon erfares. Det er vakkert å lese hvordan disse kvinnenes reaksjoner likner på hverandre.

- Da Maria fikk oppdraget fra Herrens engel, var førstereaksjonen forskrekkelse og undring. Men i nærvær av hennes nyoppnevnte mentor fra fjellbygdene, ble gleden og lovsangen født. Jeg tror Elisabets mentortjeneste for Maria forløste denne gleden. Hun fikk hjelp til å se at hun ikke bare var utvalgt, men også velsignet. Hun fikk støtte til og tro på at hun kunne fylle sin rolle og at det Herren hadde sagt, skulle gå i oppfyllelse.
- Da Elisabet fikk uanmeldt besøk av sin mye yngre slektning, kanskje niese, var hennes reaksjon også forundring og glede. «Hvordan kan det skje at min Herres mor kommer til meg?» At Elisabet kunne få bli en støtte og veileder for jenta som var utkåret av Gud selv, det var neppe innenfor hennes horisont. Men også hos Elisabet ble forskrekkelsen avløst av glede. «Barnet i magen min sparket av fryd!»

Maria har en særstilling i Guds historie med verden. Men også hun *trengte* noen. Trenger du noen? Da er du i slekt med Maria, som uten skam søkte en mentor. Trenger du noen? Da er du i slekt, ikke bare med Guds mor, men med Gud selv. For når Gud blir menneske, blir Gud på det mest gåtefulle vis et sårbart barn. Og alle sårbare barn trenger noen. Derfor skal du slippe å skamme deg over å trenge noen. Derfor skal du ikke være redd for å søke en mentor.

Maria og Elisabeth ble velsignet av hverandres og Guds nærvær. Da tre måneder var gått, fikk Elisabet andre ting å tenke på. Hun fødte sin Johannes, pappa Sakarja begynte å snakke igjen og Maria reiste hjem til Josef i Nasaret. Der hadde Josef kanskje hørt rykter om at Keiser Augustus hadde planer om en omfattende og for dem ubeleilig manntallsregistrering utpå vinteren en gang. Men det er en annen historie.